

**Φασουλῆς καὶ Ηερισκλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

- Π. — Τι κάζα μᾶς προσμένουν
κι' ἄσματα τῶν ἄσμάτων!
- Φ. — Μεσάνυκτα σημαίνουν,
ἔρα τῶν φαντασμάτων.
- Π. — Φρίκης ἀνατριχίλα
μὲς' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
δαιμονιώδης κρότος.
- Φ. — Μὲ τὸ γκαβὸ σου μάτι
δὲν διακρίνεις κάτι
μὲς' στῆς νυκτὸς τὸ σκότος;
- Π. — Ὅχι, δὲν διακρίνω...
- Φ. — Πῶς; δὲν κυτᾶς ἐκεῖνο
τὸ φάντασμα, ἔρῃ βλάκα;
- Κίτρινο τὸ καυμένο
σὰν φύλλο μαραμμένο,
θαστᾶ καὶ σακαράκα.
- Π. — Τώρα κι' ἐγὼ τὴ βλέπω μπροστά μου, Φασουλῆ,
κι' ἀκούω νὰ μιλῇ.
- Σὲ τόσα, ποῦ περᾶνε,
ἴσως καὶ τοῦτο νᾶναι
τῆς φαντασίας πλάσμα.
- Φ. — Ἔλα, σκιά, καὶ πέ μου
μὴν εἶσαι τοῦ πολέμου
τὸ θηριώδες φάσμα;
- Κι' ἂν εἶσαι τοῦ πολέμου κάποιε σκιά μεγάλη,
πῶς ἔχεις τέτοιο χάλι;
- Κι' ἂν εἶσαι φάσμα τρόμου καὶ φόβου ἀμειλίχτων,
πῶς τέτοια μούτρα δείχνεις, ὅπου κινοῦν τὸν οἶκτον;
- Κι' ἂν εἶσαι κάποιος Ἄρης,
πῶς ἔτσι προχωρεῖς;
πῶς μόλις εἰμπορεῖς
τὰ πόδια σου νὰ πάρης;
- Δὲν φαίνεσαι κορμί
μὲ δύναμι κι' ὄρμη,
ποῦ φτερωτὸ πεταίεται.
- Ἄρρωστο δείχνεις ὕφος,
καὶ μόλις ἓνα ξίφος
'στὸ χέρι σου κρατεῖται.
- Σφαγεῖς τὴν γῆν ποιμαίνου
καὶ τέρατα τεράτων...
μεσάνυκτα σημαίνουν,
ἔρα τῶν φαντασμάτων.

Λάμπουν ἴψηλὰ τᾶστέρια,
μὰ λάμπουν καὶ μαχαίρια
σ' ἀνθρωποκτόνα χέρια.

Πόλεμος μᾶς παιδεύει
δημῶν ἀνίερων,
παιᾶνας συνοδεύει
γουγουρισμὸς ἐντέρων.

Ἀπλόνεται σκοτάδι
'στοῦ κόσμου τὸ ρημάδι,
δαίμων ἐροντᾶ θεῖλληδι.

Ἔλα, πλησιασέ μες,
ἔλα καὶ φώτισέ μες,
ποῶς εἶσαι καὶ τί θέλεις;

Π. — Πές μες, παρακαλῶ,
ἂν ἦλθες γιὰ καλὸ
σ' ἔμας τοὺς εὐτυχεῖς.

Μίλησε, μὴ διατάζης,
κι' ἔτσι μὴ μᾶς κυτᾶζης
καὶ μᾶς ἀνησυχῆς

'στὸ σκέτος τῆς νυκτὸς
ἄκουσε τί φρικτὸς
Ἐγκέλαδος μουγγρίζει.

Εἶναι μεγάλο γλέντι
κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη
σὰν πρὶν δὲν τὸν γνωρίζει.

Σ' ἀκούω νὰ στενάξῃς,
σ' ἀκούω νὰ φρονιάξῃς
καὶ γοερὰ νὰ σοῦξῃς.

Σκιά μὴν εἶσαι πόνου,
ἢ κανενὸς Βαρώνου,
ποῦ γίνηκε μουφλοῦξῃς;

Ὅρμη μὲ λύσαν Κάρφρων
ὁ κόσμος ὁ παράφρων,
ὁ δουλος κι' ὑποχείριος,

Σάρκες παντοῦ σκορπᾶ,
κι' ὅμως λαμποκοπᾶ
'στοὺς οὐρανοὺς ὁ Σείριος.

Θαρρεῖς πῶς δλ' ἡ κτίσις
μαίνεται κι' ἀλαλάζει,
πλὴν ἀπαθῆς ἡ Φύσις
καθόλου δὲν ἀλλάζει.

Ἄνατολῆς καὶ Δύσεως
ἡ πλάσις καταφλέγεται,
ἔμωσ καρφί τῆς Φύσεως
γιὰ τοῦτο δὲν τῆς καίγεται.

Τὰ πρῆφην καθεστῶτα
ὁ πῶλεμος σαφρῶνει,
κι' ἐν τούτοις σὰν καὶ πρῶτα
βραδείζαζαι, ξημερώνει.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ λεπίδια
τροχιζονται γιὰ φόνο
μὲ πάθος φρενιασμένο.

Ὅμως ἡ Φύσις ἴδια,
μὴτ' ἕνα φύλλο μόνο
δὲν βλέπεις ἀλλαχμένο.

Δαίμων ἐπιδιώκει
κι' ἐμᾶς νὰ καταφλέξη,
κι' ἡ Φύσις μῆτε λέξι.

Κι' ἂν καὶ τὸν Θεοτόκη
τὸν ἔκαναν παπᾶ,
ἐκείνη σιωπᾶ.

Σκιὰ κτρινωπὴ
καὶ τόσο σκυθρωπὴ,
τί θέλεις καὶ' στοὺς τόπους
ἡμῶν τῶν ὑποστάντων
μαρτύρια καὶ κόπους;...
μὴλις τέλος πάντων.

Ξεπέφτουνε τὰ φόντα,
καὶ γιὰ πουργιὰ ἀπαράζομε
παράποτε γεμάτα.

Κι' ἔνοπλοι τρεῖς κι' ὀγδόντα
τὸ κρέας ἀγοράζομε,
κι' ἐξήγητα τὴν πατάτα.

Τὸ Φάντασμα λαλεῖ μὲ νόημα πολὺ.

Φάν. —

Τὴν σιωπὴν μου λύνω
σὲ σὰς τοὺς θεοὺς κηφήνας...
λοιπὸν ἐγὼμ' ἐκείνο
τὸ φάντασμα τῆς παϊνάς.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι φάσμα
καὶ φαντασίας πλάσμα,
μῆτε σκιὰ μονάχη.

Ἐγὼμαι κάτι τί,
ποὺ φέρνει δυνατὴ
ἀντάρα' στὸ στομάχι.

Πᾶσ' στοὺς εὐφημοῦντας
ρητορικὰς ἀκαίρους,
πᾶσ' σὲ πολεμοῦντας
κι' ἐνόπλους οὐδετέρους.

Πᾶσ' στὴν ἀνθρωπότητα,
ποὺ βρέμεται σφαγμένη,
κι' ἐκείνην, ὅπου μένει
μὲ τὴν οὐδετερότητα.

Ἐνοκῆπτω μὲ τὸν Ἄρη
κι' ἄρπάζω τὸ σιτάρι,
τάλαυρι, τὸ κριθάρι.

